

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 328/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. H. M., B. B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Obvodného úradu v Banskej Bystrici a Krajského úradu v Banskej Bystrici v bližšie neoznačených konaniach, základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 205/2003 a jeho rozsudkom zo 7. decembra 2007, ako aj základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 89/2008 a jeho rozsudkom z 20. mája 2008 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Mgr. H. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2008 doručená sťažnosť Mgr. H. M., B. B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala

porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Obvodného úradu v Banskej Bystrici (ďalej len „obvodný úrad“) a Krajského úradu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský úrad“) v bližšie neoznačených konaniach, základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 205/2003 a jeho rozsudkom zo 7. decembra 2007, ako aj základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 89/2008 a jeho rozsudkom z 20. mája 2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 205/2003-169 zo 7. decembra 2007 (ďalej len „rozsudok zo 7. decembra 2007“) bol zamietnutý návrh sťažovateľky z 28. decembra 2003, ktorým sa domáhala ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy voči obvodnému úradu ako odporcovi (ďalej aj „odporca“).

Na základe sťažovateľkou podaného odvolania krajský súd svojím rozsudkom č. k. 14 Co 89/2008-204 z 20. mája 2008 (ďalej len „rozsudok z 20. mája 2008“) potvrdil rozsudok okresného súdu zo 7. decembra 2007 (právoplatný 8. júla 2008).

Sťažovateľka sa v posudzovanom súdnom konaní domáhala ochrany osobnostných práv – práva na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, k porušeniu ktorých došlo podľa nej nezabezpečením primeranej ochrany zo strany odporcu pri prerokovaní priestupku, a to napriek tomu, že o takúto ochranu vopred žiadala, keď v pojednávacej miestnosti odporcu došlo k fyzickému napadnutiu sťažovateľky zo strany Mgr. V. K., ďalej nepravdivým tvrdením v liste odporcu zo 17. júla 2002 o tom, že uvedené fyzické napadnutie sa nestalo, ako aj následným rozhodnutím odporcu o priestupku, ktorým bola Mgr. V. K. uznaná vinnou z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu z dôvodu fyzického napadnutia sťažovateľky v pojednávacej miestnosti odporcu a bol jej uložený trest pokarhania, ktorý sťažovateľka považovala za nedostatočný a porušujúci jej osobnostné práva.

Sťažovateľka si zároveň uplatňovala poskytnutie primeraného zadosťučinenia vo forme písomného ospravedlnenia odporcu a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 100 000 Sk.

Porušenie označených základných práv obvodným úradom a krajským úradom videla sťažovateľka v ich konaní, ktorým bol odôvodnený jej samotný návrh na začatie súdneho konania o ochranu osobnosti.

Vo vzťahu k okresnému súdu a krajskému súdu namietala sťažovateľka porušenie ňou označených základných práv nesprávnymi právnymi závermi oboch súdov, ktoré podľa nej nesprávne vyhodnotili zistený skutkový stav, keď dospeli k záveru, že nedošlo k porušeniu osobnostných práv sťažovateľky konaním odporcu.

Sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti osobitne poukázala na tvrdenie odporcu na pojednávaní pred krajským súdom, že následne žiadnym spôsobom nekorigoval svoj list zo 17. júla 2002. Taktiež poukázala v súvislosti s obsahom tohto listu na to, že odporca, resp. vedúci pracovník odporcu podpísaný na predmetnom liste „*je tvrdením jeho podriadených viazaný*“. Uvedené podľa nej spochybňuje správnosť záverov oboch súdov, rozsudky ktorých sú podľa sťažovateľky „*obhajobou odporcu*“. V ďalšom odôvodnení svojej sťažnosti sťažovateľka polemizuje so závermi oboch súdov takým spôsobom, že obsah jej vecných argumentov je nevystihnuteľný.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv postupom obvodného úradu a krajského úradu v bližšie neoznačených konaniach, postupom a rozsudkom okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach, priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie „v sume podľa zváženia súdu, právnik“, nemajetkovú ujmu „vo výške, ktorú po zvážení určí súd alebo právny zástupca“ a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

V súlade so zásadou subsidiarity právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka si v konaní, ktoré začalo na jej návrh z 28. decembra 2003 a bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 12 C 205/2003, uplatňovala voči obvodnému úradu ako odporcovi nárok na ochranu osobnosti primerané zadosťučinenie formou písomného ospravedlnenia odporcu a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd v označenom súdnom konaní meritórne rozhodol rozsudkom zo 7. decembra 2007 a na základe sťažovateľkou podaného odvolania bol rozsudok okresného súdu zo 7. decembra 2007 preskúmaný krajským súdom, ktorý ho rozsudkom z 20. mája 2008 potvrdil.

Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv postupom obvodného úradu a krajského úradu v bližšie neoznačených konaniach (čl. 19 ods. 1 a 3 ústavy), postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 205/2003 a jeho rozsudkom zo 7. decembra 2007 (čl. 19 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 89/2008 a jeho rozsudkom z 20. mája 2008 (čl. 19 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa odseku 2 kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Podľa odseku 3 každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

1. K namietanému porušeniu základných práv postupom obvodného úradu a krajského úradu

Porušenie označených základných práv obvodným úradom a krajským úradom videla sťažovateľka v ich konaní, resp. opomenutí, v ktorom videla aj samotné porušenie svojich osobnostných práv, ochrany ktorých sa domáhala v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 C 205/2003.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je podanie sťažnosti v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03). Podanie sťažnosti po uplynutí uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd uzatvára, že ku všetkým skutočnostiam, v ktorých vidí sťažovateľka porušenie svojich práv obvodným úradom a krajským úradom (nezabezpečenie primeranej ochrany sťažovateľke zo strany odporcu pri prerokovaní priestupku, a to napriek tomu, že o takúto ochranu vopred žiadala, keď v pojednávacej miestnosti odporcu došlo k jej fyzickému napadnutiu zo strany Mgr. V. K., uvedenie nepravdivého tvrdenia v liste odporcu zo 17. júla 2002 o tom, že uvedené fyzické napadnutie sa nestalo, a rozhodnutie odporcu o priestupku, ktorým bola Mgr. V. K. uznaná vinnou z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu z dôvodu fyzického napadnutia sťažovateľky v pojednávacej miestnosti odporcu a bol jej uložený trest pokarhania, ktorý sťažovateľka považovala za nedostatočný) došlo v období pred podaním návrhu na začatie konania okresnému súdu v roku 2003, teda v období niekoľkonásobne presahujúcom dva mesiace pred doručením sťažnosti ústavnému súdu.

Ústavný súd preto sťažnosť v časti smerujúcej proti obvodnému úradu a krajskému úradu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

2. K namietanému porušeniu základných práv postupom a rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd vychádza zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu uplatnená v čase, keď

k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05).

Ústavný súd konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 3. septembra 2008 okresný súd vo veci už nekonal, a preto z jeho strany objektívne nemohlo dôjsť v tomto čase k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu bolo v rámci odvolacieho konania v právomoci krajského súdu, preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti namietaného porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 19 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy postupom a rozsudkom okresného súdu odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

3. K namietanému porušeniu základných práv postupom a rozsudkom krajského súdu

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnymi závermi krajského súdu, ktorý podľa nej nesprávne vyhodnotil zistený skutkový stav veci a dospel k nesprávne záveru, že nedošlo k porušeniu osobnostných práv sťažovateľky konaním odporcu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou,

prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd po preskúmaní rozsudku krajského súdu z 20. mája 2008 konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti skutkových a právnych záverov namietaných sťažovateľkou alebo ktoré by spočívali v nedostatočnom zistení skutkového stavu veci, či nedostatočnom odôvodnení záverov krajského súdu.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu, v akom bolo napadnuté odvolaním, vysporiadal sa s odvolacími dôvodmi, keď dospel k tomuto záveru:

«Odvolací súd považuje skutkový stav tak, ako ho zistil prvostupňový súd za dostatočný pre rozhodnutie vo veci a nepovažoval za potrebné ho dopĺňať. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že pri prejednávaní priestupku u odporcu, ktorého sa mala dopustiť navrhovateľka, navrhovateľku fyzicky napadla druhá účastníčka tohto priestupkového konania Mgr. V. K. Navrhovateľka vopred upozorňovala odporcu na potrebu zabezpečiť jej primeranú ochranu, pretože sa takéhoto útoku na svoju osobu zrejme obávala, čo však odporca nevykonával.

Tiež je nesporne preukázané, že odporca zaslal navrhovateľke list zo dňa 17. 7. 2002, ktorým odporca reagoval na sťažnosť navrhovateľky tak, že podľa vyjadrenia vedúceho odboru všeobecnej vnútornej správy a JUDr. P. M., ako osoby poverenej na

prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu sa tvrdenie navrhovateľky nezakladá na pravde...

Z obsahu spisu a jeho príloh tiež vyplýva, že rozhodnutím Okresného úradu v Banskej Bystrici č. OVVS-P-02/437/MS bola Mgr. V. K. uznaná vinnou z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, pretože dňa 20. 6. 2002 v čase o 9,00 hod. v budove okresného úradu v pojednávacej miestnosti fyzicky napadla Mgr. H. M. tak, že ju rukou udrela po ľavej strane líca s dobou liečenia do dvoch dní, čím úmyselne narušila občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví. Za toto bolo Mgr. V. K. uložená sankcia v zmysle zákona o priestupkoch (§ 11 ods. 1 písm. a)) formou pokarhania...

Odvolací súd súhlasí s názorom prvostupňového súdu v tom, že odporca nepochybil, keď dňa 28. 6. 2006 prejednával priestupok, ktorého sa mala navrhovateľka dopustiť tým, že nezabezpečil ochranu navrhovateľky tak, ako sa jej táto domáhala. Z vykonaného dokazovania je dostatočne preukázané, že odporca pri prejednávaní uvedeného priestupku nepochybil a postupoval tak, ako mu to ukladajú príslušné ustanovenia správneho poriadku a pokiaľ nezabezpečil ochranu takým spôsobom, ako si to predstavovala navrhovateľka, treba súhlasiť s názorom prvostupňového súdu v tom, že nebol dôvod zabezpečiť špeciálnu ochranu navrhovateľky. Okrem toho tú skutočnosť, že takáto „ochrana“ nebola vopred zabezpečená, nie je možné považovať za zásah do osobnostných práv navrhovateľky v zmysle ust. § 11 Obč. zák.. Odporca, ako miestny orgán štátnej správy pri prejednávaní predmetného priestupku postupoval štandardne, v súlade so správnym poriadkom a zákonom o priestupkoch (zák. č. 71/1967 Zb. v platnom znení a zák. č. 372/1990 Zb. v platnom znení). Odvolací súd zhodne s prvostupňovým súdom konštatuje, že odporca pri prejednávaní priestupku dňa 28. 6. 2002, ktorého sa mala dopustiť navrhovateľka, žiadnym spôsobom nekonal tak, že by toto konanie odporcu naplnilo znaky zásahu do osobnostných práv navrhovateľky, a pokiaľ došlo k fyzickému napadnutiu navrhovateľky druhou účastníčkou priestupkového konania, nie je možné konanie tejto tretej osoby ani nezabránenie tomuto konaniu považovať za zásah do osobnostných práv navrhovateľky.

Pokiaľ ide o list zo 17. 7. 2002 z jeho textu je zrejmé, že JUDr. P. M. vedúci úradu, ktorý za odporcu túto vec vybavoval a navrhovateľke oznamoval v texte vyslovene uvádza, že „podľa vyjadrenia vedúceho odboru všeobecnej vnútornej správy JUDr. P. M., ako osoby poverenej na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu sa Vaše

tvrdenie nezakladá na pravde, u uvedeného dôvodu Vašej žiadosti nie je možné vyhovieť v požadovanom rozsahu“. Vzhľadom na ďalšie prejednanie veci po sťažnostiach navrhovateľky bolo zistené, že tvrdenie navrhovateľky o fyzickom útoku na svoju osobu bolo pravdivé a podľa toho bolo aj odporcom v priestupkovom konaní voči Mgr. V. K. rozhodnuté. Podľa názoru odvolacieho súdu samotný text listu zo 17. 7. 2002 neuvádza priamo, že by tvrdenie navrhovateľky bolo nepravdivé, uvádza, že podľa vyjadrenia JUDr. P. M. sa tvrdenie nezakladá na pravde, čo je významovo značný rozdiel. Samotné znenie listu nieje žiadnym spôsobom urážlivé a ako správne uviedol prvostupňový súd objektívne týmto listom odporca nebol spôsobilý privodiť navrhovateľke ujmu v jej občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Aj keď sa neskôr ukázalo, že nebolo pravdivé tvrdenie pracovníka JUDr. M., znenie listu nebolo neoprávneným zásahom do osobnostnej sféry navrhovateľky, uvedeným listom odporca oboznamoval navrhovateľku s výsledkom prešetrenia jej sťažnosti, list bol adresovaný iba jej, nemal žiadnu širšiu publicitu a pokiaľ sa aj dodatočne ukázalo, že pravdivé bolo tvrdenie navrhovateľky a nie pracovníka JUDr. M., nešlo o konanie spôsobilé privodiť navrhovateľke ujmu v jej osobnostných právach (znižit' jej ľudskú česť a dôstojnosť) tak, ako to správne uzavrel aj prvostupňový súd.»

Ústavný súd poznamenáva, že citované odôvodnenie rozsudku krajského súdu obsahuje vecné, dôsledné a vyčerpávajúce vysporiadanie sa so všetkými skutočnosťami, ktoré boli rozhodné pre ustálenie, či v danom prípade došlo k porušeniu osobnostných práv sťažovateľky. Sťažovateľka neuviedla vo svojej sťažnosti argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť ústavnosť záverov krajského súdu a svedčili by o ich prípadnej arbitrárnosti.

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom súdov, ich právnymi závermi, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu v napadnutom rozhodnutí krajského súdu o takého rozhodnutie nejde.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia základných práv sťažovateľky procesnoprávnej povahy, dospel k záveru, že v posudzovanom postupe a rozsudku krajského súdu v danom prípade nič nenasvedčuje ani možnosti porušenia práv sťažovateľky hmotnoprávnej povahy (čl. 19 ods. 1 a 3 ústavy).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku krajského súdu z 20. mája 2008 odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celosti, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2008